

Vierde Jaargang No 20.
December, No 2.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

1931

Voortzetting programdiscussies in de Duitsche Radenbeweging.

In No 16 van deze jaargang, October No 2, drukten we een brief af van de AAUEafdeeling Frankfurt a/Main, waarin gevraagd werd naar ons standpunt in de kwestie: dubbelorganisatie of eenheidsorganisatie, of anders gezegd: kan een lid van de Union tegelijk lid van een of andere politieke partij zijn? We zijn met de bespreking van deze kwestie in onze groepen wat laat begonnen, en konden er niet meer mee klaar komen. Om toch voor Kerstmis met wat voor de dag te komen hebben we de verschillende ontwerpen, die voor het antwoord waren gemaakt, alle drie afgedrukt; de eerste twee geven de meening van de meerderheid weer, het derde is het standpunt van de minderheid.

Dubbelorganisatie en fractievorming in de Unionsbeweging.

I.

Op het oogenblik is de kwestie van de dubbelorganisatie nog een van de punten, die een nauwere aansluiting van de Unionsbeweging in Duitschland in de weg staan: de AAUE wijst het bestaan van een politieke partij naast de Unionsbeweging van de hand, als zijnde schadelijk voor de revolutionaire ontwikkeling, de AAU (of in ieder geval een sterke strooming in de AAU) erkent de mogelijkheid, dat naast de AAU zich in de toekomst een politieke partij kan ontwikkelen, die in de revolutie een drijfkracht voor de ontwikkeling zal zijn. Dit is het punt van verschil. De overeenkomst bij beiden is, dat de Unionsbeweging in ieder geval los van alle partijen dient te staan, om geheel zelfstandig haar gedragslijn vast te stellen.

Bij deze stand van zaken lijkt het ons tamelijk overbodig een twistpunt van dit verschil in opvatting te maken. Ten eerste omdat de overeenstemming veel grooter is dan het verschil en ten tweede, omdat dit punt van verschil gaat over een kwestie van toekomstige ontwikkeling, dus van een kwestie die niet geheel kan worden over-

zien. Dienovereenkomstig werd in het eerste ontwerp dat voor deze zaak gemaakt werd, de zaak aldus bekeken: We moeten dit punt nu laten rusten, komen die tijden, dan komen die plagen. We moeten dit vraagstuk oplossen als het zich practisch voordoet, wat nu echter niet het geval is.

Nu zou men met dit standpunt genoegen kunnen nemen, als de vereenigde Unionsbeweging het lid zijn van een politieke partij tot privaatzaak verklaarde. Maar dit natuurlijk in deze zin, dat een arbeider geen lid van de Unionsbeweging kan zijn en tegelijk lid van een politieke partij, die tegen de grondbeginselen van de Unionsbeweging ingaat. SPD en KPD vallen dus direkt uit, omdat deze niet staan op het standpunt der klassediktatuur. Dit ligt echter geenszins in de bedoeling der AAUE. Volgens haar opvatting is er nu en in de toekomst maar een politiek-economische organisatie, en dat is dan de vereenigde Unionsbeweging. Daarom sluit ze ieder, die zich bovendien nog in een politieke partij organiseert, uit. De AAUE wil dus de deur voor toekomstige ontwikkelingsmogelijkheden sluiten; de AAU is voorzichtiger en laat de baan voor de ontwikkeling vrij.

We moeten niet blind zijn voor het feit, dat de Unionsbeweging in Duitschland op het oogenblik zeker in 5 stroomingen uiteengevallen is, waarbij iedere strooming zich feitelijk tot politieke partij heeft ontwikkeld. Het feit, dat zoovele stroomingen binnen de Unionsbeweging kunnen voorkomen, geeft uitdrukking aan het verschijnsel, dat de gemeenschappelijke voedingsbodem der Unionsbeweging verschillende inzichten betreffende de doorvoering van de revolutie en van het communistische bedrijfsleven voortbrengt. Het is van belang, hierbij in het oog te houden, dat dit niet alleen een verschijnsel vóór de revolutie, maar dat het zoo voor, in, en na de revolutie zal zijn. M.a.w. naast de gemeenschappelijke strijd om de doorvoering der algemeene beginselen der Radenbeweging gaat tevens de strijd tusschen de verschillende opvattingen omtrent de doorvoering van het communisme voort; de revolutie wordt door een geestelijk omvormingsproces binnen de arbeidersklasse begeleid. De revolutie in West-Europa en Noord-Amerika kan dit proces niet onderdrukken, zooals de bolsjewiki deden en doen. Ook in de revolutie moeten de meeningen der arbeiders voor zoover ze op het standpunt van "Alle macht aan de Raden" staan, vrij tot uitdrukking kunnen komen. Wordt de vrije meeningsuiting in de revolutie onderdrukt, dan bereikt men wel, dat verschillende nog achterlijke stroomingen, of stroomingen, die wij voor achterlijk houden, niet meer aan het woord kunnen komen, maar daarmee vernietigt men tegelijk het levensbeginsel waaruit het communisme alleen gevoed kan worden: de zelfstandige ontplooiing der klassekrachten. De tot Raden samengevatte massaas moeten zich juist aan de verschillende programs der partijen kunnen oriënteeren.

Hoe moet de vereenigde Unionsbeweging nu staan tegenover het feit, dat verschillende opvattingen omtrent de doorvoering van de revolutie, op de grondslag der Radendiktatuur, voorhanden zijn, nu en in de toekomst? Verklaren de Unionen zich zonder omwegen tot

politieke partij, zoodat de arbeiders naast de vereenigde Unionsbeweging alleen nog lid kunnen zijn van een kaart- of schaakclub, dan zal zich dat naar onze meening zeer nadeelig voor de Unionsbeweging uitwerken.

We komen tot deze opvatting, doordat de Unionsbeweging waarschijnlijk in omvang zal toenemen, zoodra de klassenstrijd intensiever wordt. Waarschijnlijk vinden de verschillende stroomingen binnen de Unionsbeweging als geheel dan hun weg naar de vereenigde Unionsbeweging. Dat wil geenszins zeggen, dat het tot een massa-organisatie komt, : in verhouding tot de miljoenen arbeiders blijft de vereenigde Unionsbeweging klein. Het wil alleen zeggen, dat de komende strijd de arbeiders met dezelfde algemeene beginselen der Unionsbeweging samendrijft. Maar deze algemeene beginselen beteekent geenszins een homogeen (einhettliche) opvatting omtrent de doorvoering van de revolutie. Of anders gezegd: de algemeene beginselverklaring werkt wel als een zeef, maar deze zeef laat naast de algemeene beginselen verschillende ideologieën door.

Het gaat er hierbij niet om, of we deze ontwikkeling voor nuttig en wenschelijk houden. Het gaat er hierbij alleen om, of de ontwikkeling inderdaad zoo zal zijn, of we dit willen of niet. En naar onze meening zal het zoo zijn. Juist daarom achten we het noodzakelijk, dat de arbeiders zich naast de Unionsbeweging nog voor hun speciale opvatting der vraagstukken kunnen organiseren, om de propaganda voor hun zienswijze voor het front der geheele arbeidersklasse te kunnen voeren. Doet de vereenigde Unionsbeweging dit niet, mogen de arbeiders zich niet voor hun speciale opvatting organiseren, dan begint de strijd tusschen de verschillende opvattingen in de Unionsbeweging in de vorm van fractievormingen, dan begint de strijd om het apparaat, zooals dat in alle andere partijen ook het geval is.

Samenvattend komen we dus tot de volgende opvatting: Op het oogenblik is een dubbelorganisatie overbodig, doordat alle stroomingen nog gescheiden marcheeren. De komende ontwikkeling heeft echter strekkingen, die er op wijzen, dat de Unionsbeweging door fractievorming verscheurd wordt, als de politieke groepeeringsbuiten de Union verboden wordt. De vrijheid van politieke organisatie beteekent daarom meteen verbod van het vormen van fracties als zelfstandige organisaties binnen de Unionsbeweging.

II.

Van de AAUE Frankfurt ontvingen we een brief, waarin ons gevraagd werd onze meening te zeggen over het vraagstuk van de dubbelorganisatie. In deze brief wijzen ze op een meeningsverschil tusschen de AAUE en de Midden-Duitsche oppositie in de AAUD aan de eene kant, en de meerderheid van de AAUD aan de andere kant. We zullen hieronder verkort weergeven hoe zij in die brief dat meeningsverschil formuleeren. ZE zeggen:

De meerderheid in de AAUD staat op het standpunt, dat de Union de organisatie moet zijn, die alle strijdende arbeiders omvat. Hieruit leiden ze af, dat er behalve de AAU, op de duur nog een aparte organisatie moet komen van de verst vooruitziende communisten, om het communistisch beginsel hoog te houden.

De AAUE en de Midden-Duitsche oppositie in de AAUD staan op het standpunt, dat de AAU niet alle strijdende arbeiders hoeft te omvatten, maar alleen tot taak heeft te propageeren, dat de arbeiders als eenheid onder eigen leiding in de strijd treden; de AAU is zelf dan alleen een organisatie van actieve propagandisten, die alle communist zijn; een aparte organisatie van communisten is dan niet alleen niet noodig, maar zou alleen tot allerlei fractiestrijd aanleiding kunnen geven.

We zien, dat hier het verschil in meening wordt afgeleid uit een verschil in opvatting over de rol, die de AAU in de komende Klassenstrijd zal spelen. We zullen dit dus eerst nagaan, en daartoe moeten we dus allereerst zien, hoe we van het standpunt van de radenbeweging die Klassenstrijd bekijken, om dan over te stappen op de rol van de AAU, een m i d d e l in die Klassenstrijd.

We zien de Klassenstrijd alx het zelfstandig denkend en handelend optreden van de heele klasse, en niet van een minderheid. Hier toe hebben ons de ervaringen van de strijd van vroeger jaren gebracht. Die strijd kan alleen worden gevoerd wanneer de arbeiders doordrongen zijn van de gedachte, dat zij zelf in alle vraagstukken hebben te beslissen, dat zij zelf aan hun functionarissen hun taak hebben aan te wijzen en dat ze deze voortdurend moeten controleeren. Dit beginsel erin te brengen is de eerste taak van de Union. Wanneer nu de arbeiders volgens dit beginsel in strijd gaan, zou dit op twee manieren kunnen geteuren; of ze treden als massa toe tot de organisatie, die de leus gepropageerd heeft van eensgezinde strijd onder eigen leiding, en dan zou de Union massaorganisatie worden, of ze vormen nieuwe organisaties, en de Union blijft de kleine kern. Voor de organisatie van de Klassenstrijd zal dit in de praktijk geen verschil maken, in beide gevallen zal de massa zich per bedrijf organiseeren, haar raden kiezen, en zoo haar strijd onder eigen leiding voeren; in beide gevallen zal ze zich ook bedienen van het apparaat van de Union, en de verbindingen die dit gelegd heeft.

Voor wie het wel verschil zal maken, dat is voor de Union zelf. Want in het eene geval wordt ze tot een massaorganisatie, in het andere geval blijft ze de kleine kern van propagandisten voor de strijd onder eigen leiding. In het eene geval lost de Union zich op in de ~~massa~~ massabeweging, in het andere geval blijft ze bestaan als zelfstandige organisatie naast die massabeweging. Toch is ook dit verschil niet zoo groot als het lijkt. Want een propaganda ~~xxx~~ organisatie voor de strijd onder eigen leiding is alleen maar noodig, zoolang die strijd er n i e t is, waar de massa die strijd al voert, daar is het niet de eerste taak om die strijd te blijven propageeren, want dat is open deuren intrappen, maar om die strijd te ondersteunen. Waar de strijd onder eigen leiding gevoerd wordt, daar houdt de propaganda voor die strijd op. Als de arbeiders in a massa tot de Union toetreden, om zoo de strijd te voeren, dan wordt de Union op die manier dus de klasseorganisatie, en verandert dus heelmaal van karakter. En als de arbeiders nieuwe organisaties scheppen, dan komt op die manier die klasseorganisatie er ook, en

de Union wordt evengoed overbodig; En wanneer de strijd niet doorslaat, en de ~~Union~~ boel verloopt weer, dan zal in het eene geval de kleine kern weer overblijven, in het andere geval zullen de Unionsleden, die tijdelijk hun propaganda gestaakt hadden, om aan de strijd deel te nemen, hun oude taak weer opvatten, en ook in beide gevallen is het resultaat hetzelfde. En zoo hoeven we ons dus al vast over deze kant van het vraagstuk niet al te ongerust te maken, en we zien tegelijk, dat het vraagstuk of er in de Union plaats is voor leden van een politieke partij, of niet, vanaf ~~de~~ deze kant niet is op te lossen. Want in beide gevallen is er voor en tegen een partij evenveel te zeggen.

We moeten dit vraagstuk dus van een andere kant aanpakken. Tot nog toe hadden we de zaak zoo gesteld, dat de Union deze eene taak had, namelijk de propaganda te voeren voor de eensgezinde strijd onder eigen leiding. Maar er komt in de Klassenstrijd nog zoo van allerlei meer kijken. Want wat we hier gesteld hebben is het algemeene radenbeginsel, maar dit is alleen maar de grondslag van de strijd, maar dit zegt nog niets over de praktische uitwerking. En juist de praktische strijd zal ons voor allerlei moeilijkheden zetten die maar niet zoo in een vloek en een zucht zijn op te lossen. En het zal dan ook zoo gaan dat de meest bewuste arbeiders hun hersens op volle stoom zullen laten werken, en dan zal het ten slotte nog zoo komen, dat er niet een oplossing voor de dag komt, maar allerlei verschillende, en er zal een scherpe strijd komen tusschen al die verschillende meeningen. En het beginsel van eigen leiding kan op de oplossing van dit soort conflicten geen uitwerking hebben, we kunnen alleen bij voorbaat al die oplossingen verwerpen, die met dit algemeene radenbeginsel in strijd zijn, maar voor zoover ze dat niet zijn, kunnen we van dat standpunt bekeken voor geen enkele oplossing voorkeur hebben. Het beginsel van eigen leiding zegt ons dan alleen maar, dat ten slotte de arbeiders zelf zullen hebben uit te maken, welke oplossing ze kiezen.

Hoe staat nu de Union tusschen die strijd. Wanneer we met de AAUE zouden zeggen, dat politieke partijen verboden waren, dan zou dit al wer twee dingen kunnen beteekenen; Of we zijn van meening dat het verkeerd is dat er aan de arbeiders afgeronde politieke programma worden voorgelaten, waaraan ze zich kunnen oriënteren. En we willen dat ieder arbeider individueel de zaken doordent en alleen als persoon met zijn inzichten voor de dag komt. De praktisch zal dan wezen, dat die arbeiders, die op grondslag van het radenbeginsel staan en deel van de Union uitmaken, het schitterend af zullen leggen tegen KPD en SPD, en andere dergelijke organisaties, die wel met een vast program voor de dag komen, en op die manier iedere beweging in de ~~war~~ war zullen brengen, ook al was die ook nog zoo gezond begonnen.

Of we vinden dat een meer in bijzonderheden uitgewerkt politiek program wel degelijk nodig is, maar we zeggen: de AAU die toch immers uit communisten bestaat is zelf wel in staat, om dat klaar te maken. Maar dan vergeten we een ding. Want ook op grondslag van het algemeene radenbeginsel van eigen leiding zijn nog heel ver uiteenlopende meeningen mogelijk. En als de Union dus de

organisatie is, die met het communistisch program voor de revolutie voor de dag moet komen, dan komt er van al die mogelijkheden ten slotte maar een naar buiten. En de arbeiders die willen handelen volgens dit radenbeginsel hebben dan ~~zich~~ ineens niet meer zelf te denken, zelf een keus te doen uit de verschillende meeningen, maar ze hebben dit program te aanvaarden zonder meer, eenvoudig omdat er geen ander is. En zoo wordt de Union zelf, uit angst voor partijen, juist pas recht de partij die voogdij uitspeelt over de arbeidersklasse.

Maar ook voor de Union zelf zit hier nog een konsekwentie aan vast. Wanneer de Union de eenige organisatie is, die met een program voor de revolutie voor de dag mag komen, en de strijd om dit eene program moet binnen de Union worden uitgevochten, juist dan zal de gevreesde fractiestrijd binnen de Union pas goed beginnen, want dan is de eenige kans om zijn program aan de massa voor te houden, dat men de leiding in de Union in handen heeft, en de strijd om het program zal tegelijk een strijd zijn om de macht, en niet meer met argumenten, maar met de maar al te bekende politieke intriges worden uitgevochten. En de strijd tusschen de verschillende meeningen zal niet meer tot gevolg hebben, dat ieder voortdurend zijn meening zal hebben te herzien, uit te breiden met de sterke argumenten van zijn tegenstanders, waaruit ten slotte een eensgezinde opvatting allen maar kan voortkomen, maar deze strijd zal dan een strijd zijn met doode leuzen voor een dood program, en het uiteindelijk gevolg zal zijn, dat ten slotte de Union ook niet meer in staat is haar eerste taak te vervullen, het propageeren van het algemeene radenbeginsel.

We komen dus in tegenstelling tot de AAUE tot de conclusie, dat we de leden van de Union vrij willen laten zich in partijen te organiseeren, omdat we voor vrije meeningsuiting zijn en juist omdat we willen voorkomen, dat de politieke strijd een machtsstrijd van groepen binnen de arbeidersklasse wordt.

Nu is er nog de vraag: als we die politieke partijen vrij laten, zou dan niet even goed dit soort van politieke strijd kunnen ontstaan, en zelfs nog scherper vormen aannemen, omdat de groepen zich nu steviger kunnen organiseeren? Voor de strijd binnen de Union geldt dit al vast niet. Juist omdat het de taak van de Union niet is om een in bijzonderheden uitgewerkt program te propageeren, maar alleen een algemeen strijdbeginsel, zal het veel en veel moeilijker zijn voor een bepaalde partij om de Union naar haar hand te zetten. Omdat in de Union dan bij het kiezen van functionarissen niet gekeken wordt naar de politieke meening, maar naar de geschiktheid, en daar zal wel geen partij het monopolie van hebben. En zoo zal de politieke strijd in en buiten de Union geen strijd om macht zijn, maar een strijd om anderen te overtuigen. En alleen die meeningen zullen dan weten stand te houden, die niet stil blijven staan,

maar zichzelf aldoor meer verbeteren. En zoo wordt de politieke strijd in plaats van een onderlinge verdelingsoorlog, tot een strijd om het bestaan van de verschillende meeningen, die strekt tot verbetering van de soort.

Er zou nog een oplossing voor het geval kunnen wezen, en die zou zijn, dat er niet een Union was, maar dat er verschillende waren, dat iedere richting een afzonderlijke Union vormde, met haar eigen program, die het lid zijn van een (andere) partij verbod. Dat zou dus hier op neer komen, dat er praktisch verschillende politieke partijen zouden zijn, die alle op grondslag van het algemeene radenbeginsel staan, maar de propaganda daarvoor ieder apart voeren, in plaats van samen. Dat zou inderdaad ook kunnen, en het is min of meer de toestand die we nu hebben, waar AAUD en AAUE los naast elkaar staan, een toestand, waar ze blijkbaar allebei vanaf willer. Het nadeel van deze oplossing is krachtversnippering wat betreft de propaganda voor het algemeene radenbeginsel, gevaar voor versterking, omdat het onderling contact mankeert, verder dat een arbeider, die niet net precies bij een van die verschillende overtuigingen hoort, eigenlijk dakloos zou moeten blijven.

En nu het woord "dubbelorganisatie". In zekere zin is wat wij voorstaan dubbelorganisatie. Want er is wel degelijk een verschil tusschen de taak van de Union en die van de partij. Terwijl de Union, ~~zichzelf~~ juist omdat ze ieder arbeider wil kunnen omvatten die actief de propaganda voor de strijd onder eigen leiding wil voeren, in haar program niet verder gaat dan dit algemeene radenbeginsel, blijft de partij hier niet bij staan, maar ze zoekt, uitgaande van dit algemeene beginsel, een oplossing voor ieder vraagstuk dat zich maar voordoet; de partij streeft er dus naar haar program voortdurend meer in bijzonderheden uit te werken. Dat is dus een groot verschil, maar we moeten alleen goed zien dat dit een heel ander soort "dubbelorganisatie" is als de oude sociaal-democratische partij en vakbeweging, zelfs ook als de vroegere AAU en KAP. Want de partij is nu geen voogd meer, maar is een werktuig, ondergeschikt aan de strijd van de raden, dat moet helpen om uit te denken wat er moet gebeuren. En een dubbelorganisatie in die zin, dat er noodzakelijk precies twee moeten zijn is het ook niet. Het zal evengoed een tiendubbelorganisatie kunnen zijn, want negen voogden naast de Union zou niet kunnen, maar wel negen helpers. Als we nu in dit conflict tusschen AAUE en AAUD de AAUE bestrijden, hoeft daar nog niet uit voort te vloeien, dat we het met de AAUD eens zouden wezen. Het lijkt ons zelfs niet onwaarschijnlijk, gezien het verleden van de AAUD, dat er bij die strooming in de AAU, die "een" partij nodig vindt, nog een portie sociaal-democratische ideologie rondspookt, die ze vergeten hebben af te leggen. Uit wat we hier boven geschreven hebben zal overigens wel duidelijk blijken, dat we ons hiertegen even goed keeren; we willen juist de partijen vrij laten, omdat we partij v o o g d i j willen voorkomen.

III.
(Meening van de minderheid)

8.

In den brief van de AAUE Frankfurt wordt zeer terecht de tegenstelling tusschen de door ons geformuleerde en ook door de program-commissie in de Kätekorrespondenz No 8 tot uitdrukking gebrachte opvatting en de in de voorafgaande jaren heerschende zienswijze betreffende de bedrijfsorganisaties naar voren gebracht. Wij willen deze kwestie hier nog nader toelichten.

De Unionontstand in de revolutiejaren door de aansluiting van de als strijdende eenheden, als klasseorganisatie optredende personeelen. Zoolang de revolutie zich voortontwikkelde of zich weer kon verheffen, stelde de Union zich in op de mogelijkheid, dat de arbeiders overal op deze wijze den strijd in zouden gaan en zich bij haar zouden aansluiten. Zoo zou ze dan tot de strijdende, ongedeelde klasse geworden zijn, in tegenstelling tot de versplintering der vakbeweging. Volgens dit karakter hoorden alle arbeiders tot de Union, die als ongedeelde massa tezamen den strijd voerden; een bepaalde communistische overtuiging was niet noodig, maar alleen de wil tot de strijd. Zodoende stond naast haar een andere, kleinere organisatie, als bewuste kerntroep met communistische overtuiging, die op grond van haar inzicht reeds vóór de strijd zelf de weg en de taktiek kon aangeven en kon voorbereiden. Dat was destijds de KAP. De verhouding tusschen Union en KAP kwam dus eenigermate overeen met de vroegere verhouding tusschen de SDAP en de vakverenigingen.

Dat deze verhouding niet kon blijven bestaan, lag o.a. daaraan, dat in het moderne kapitalisme een scheiding tusschen politieke en economische strijd niet meer mogelijk is, dus voor twee organisaties, een kleinere voor de politieke en een grootere voor de economische strijd, feitelijk ook geen ruimte meer was. De communistische kerntroep binnen de Union zou de plaats van de politieke partij innemen.

Zoo was de theorie. Maar hoe was de praktijk, de werkelijkheid? Onder het terugvloeien der revolutionaire kracht krompen de Unionen ineen en slechts de meest bewuste, de strijdbaarste, de revolutionaire leden bleven over. Daarmee is haar karakter geheel veranderd. Ze is zelf kerntroep geworden, men mag toch wel aan nemen, dat allen, die nog in de rijen der Unionen gebleven zijn, bewuste revolutionairen, communisten, zijn.

Het standpunt dat we in onze vorige kritiek op het ontwerp-program ingenomen hebben, is dit: zich op de bodem der werkelijkheid stellen. Dat beteekent: uitgaan van de Union, z o o a l s z e i s en niet, zoals ze voor 10 jaar geleden gedacht was. De Union zelf moet kerntroep van bewuste klassenstrijders blijven; dan heeft ze de groote taak, door verheldering, propaganda, inwerking op iedere deelstrijd en in iedere politieke situatie, de komende massabewegingen van het proletariaat voor te bereiden en ze richting te geven.

Men zou echter kunnen vragen: als deze eenmaal uitbreken, zou er dan weer geen aanleiding zijn, tot een Union in den ouden zin,

9.

als samenvatting van de strijdende personeelen? Wij gelooven, dat zulk een beweging zoo'n grooten omvang zal aannemen, dat ze geen aparte organisatie onder den naam "Union" noodig heeft, maar als kaderorganisatie der geheele klasse zal optreden. Overigens zou dat slechts een kwestie van naam zijn, terwijl het nu om de zaak gaat; de bestaande kerntroep voor de taak van de revolutionaire klassenstrijd zooveel mogelijk te vereenigen en voor de strijd gereed te maken. De AAU van de vorige revolutietijd heeft in Duitschland de eerste praktische voorbeelden van de nieuwe proletarische klassenstrijd gegeven en daarmee in het klein getoond, wat later in het groot de kracht van de proletarische revolutie zal vormen; de bestaande Union is de draagster van deze praktijk gebleven.

Het antwoord op de vragen der kameraden uit Frankfurt kan dus naar onze meening heel eenvoudig gegeven worden: binnen de Union zal er geen tegenstelling tusschen een communistische kern en een onbewuste massa zijn. Zij bestaat slechts uit arbeiders, die het communisme en den klassenstrijd begrijpen en willen. Tot dubbel-organisatie en fractievorming is geen aanleiding.

Misschien duikt dan de vraag op, waar dan de arbeidersgroepen vereenigd moeten worden, die zich van de vakbeweging afwenden uit verontwaardiging over hun politiek; zonder nog doelbewuste communisten te zijn. Practisch komt dat heden nauwelijks voor, maar het zou in de toekomst eventueel eens massaal verschijnsel kunnen worden. Is het echter juist voor een onzekere toekomstmogelijkheid de noodzakelijkheid van het oogenblik achter te stellen? Als de behoefte aan zulk een verzamelbekken zich doet gevoelen, zoo zullen zich er daartoe ook de noodige middelen laten vinden. Wie heden ten dage met de vakbeweging breekt, zal als regel zulk een behoefte aan zelfverheldering gevoelen, dat de Union de juiste plaats voor hem is.

Men zou gelcooven, dat het vraagstuk van de dubbelorganisatie geen vraagstuk meer is, omdat het hoort bij een vroegere toestand van de arbeidersbeweging, die we te boven zijn. In de tijd voor de oorlog, toen de sociaal-democratie opkwam, was de dubbele organisatie, partij naast vakbeweging, noodig, omdat de strijd tegen de regering van die tegen de ondernemers gescheiden was, en ze allebei gingen om kleine hervormingen binnen het kapitalisme. De partij was de plaats voor de politieke "revolutionaire" overtuiging, voor de kennis van de ontwikkeling van de maatschappij; in de vakbeweging probeerde men alle arbeiders bijeen te brengen, en men rekende dat ze als zodanig geen politieke meening hadden. Maar de Union is geen vakvereeniging. Meet men nu de menschen van de Union aanpraten, om zulke neutrale lui zonder overtuiging te lijken? (-niet te zijn, want ze zijn toch allemaal communisten) en, om vrij over communisme en revolutie te kunnen spreken, ~~xxxxx~~ eerst tot een andere organisatie, een "partij" toe te treden? En dat nu, in een tijd, waar staat en ondernemers niet uit elkaar zijn te houden, waar ieder loon- en arbeidsvraagstuk een politiek vraagstuk is, waar ieder politiek vraagstuk tot een vraagstuk van de revolutie wordt, en waar ieder die over arbeidersrevolutie spreekt, dadelijk spreekt

over bedrijfsorganisatie en radenstelsel. Welke en wat voor een partij zou dat moeten zijn? Een anti-parlementaire partij, als ze niet anders wil dan alleen de revolutie van het proletariaat en alle macht aan de raden, zou juist dezelfde vraagstukken als de U nion op juist dezelfde manier behandelen, en zich juist hetzelfde doel stellen. Met de bestaande partijen zijn er altijd nog verschillen, voornamelijk in de meer centralistische organisatie, en in de rol, die ze aan de partij toekennen als leider en drager van de revolutie.

Het vraagstuk van de dubbelorganisatie hangt samen met het vraagstuk van de fractievorming, omdat gezegd wordt: als er geen dubbelorganisatie is, zullen de onvermijdelijke verschillen in politieke meningen binnen de Union tot vorming van fracties leiden, die de eenheid verscheuren. Stellen we daar een vraag tegenover; laat men deze verschillen de uitweg geven, om zich in vijf politieke partijen te belichamen, die elkaar bestrijden. geloof men dan dat deze mensen vreedzaam en broederlijk in de Union naast elkaar zitten? Alle ervaring van tot dusver leert het tegendeel zien; zulke overtuigingen, die de heele mensch vervullen, omdat het gaat om de hoogste klassebelangen, trekt men niet als een mantel uit; en de Union is geen neutrale gezelligheidsvereniging, maar een strijdvereniging, en haar doel zit vol met diezelfde twistpunten.

Maar zullen die meningsverschillen niet tot fractievorming en scheuring moeten leiden? Nooit waren de groote politieke verenigingen en partijen in de geschiedenis eensgezind in denken; dat was de geestelijke dood geweest. Altijd zijn ze vol inwendige strijd geweest, die juist het drijvende element was van het geestelijk leven. Alleen wanneer midden in de praktijk van de omwentelingen de tegenstellingen zoo groeiden (door het voortschrijden van de revolutie) dat men elkaar lam legde, moest men uit elkaar gaan. Maar men mag ook niet de traditie van de partijen ongezien op de Union overdragen. Het woord fractievorming had daar een zekere kwade klank. Die politieke partijen waren machtsinstrumenten, die voor zich naar de macht streefden, of die bezaten. Iedere leider zocht persoonlijke macht voor zich door middel van de partij. Fractievorming was een middel, het apparaat van zijn partij in handen te krijgen was een streven naar de macht. Het verwijt "fractievorming" beteekende een beschuldiging, dat men tegen de bestaande leiders wilde samenzweeren, de macht van hen over wilde nemen. Maar een organisatie, die niet zelf de macht voor zich wil veroveren, maar die de klasse, de proletarische massa aan de macht wil brengen, geeft tot fractievorming weinig aanleiding, en heeft daar weinig van te lijden. Maar meningsverschillen en inwendige strijd binnen het gemeenschappelijk doel zullen daarom niet ontbreken.

Aanvulling van het C.N.T. artikel (BIC No 14).

Bovenstaand artikel werd omstreeks 20 Sept. geschreven. Onder I. (Inleiding), le - blz 6 onderaan - wordt geschreven, dat de republiek niets gedaan heeft om de feudale verhoudingen op het platteland op te heffen, om de beloofde verdeling van de grond tot een feit te maken. Er wordt verder gewezen op de waarschijnlijkheid, dat de boeren zelf binnenkort tot de verdeling van de grond zouden trachten over te gaan.

Inderdaad is in October een golf van revolutionaire aktie der kleine boeren over het land gegaan. De beweging begon eind Sept. in het dorp Palacios bij Salamanca en bereikte zijn hoogtepunt in de provincie Cordoba. Er werden daar verschillende landgoederen in bezit genomen; gedurende enkele dagen, ongeveer 8 - 11 Okt., heerschte over een gebied van 40 vierkante KM een terreur der kleine boeren en landarbeiders. De invloed der comm. partij onder de boeren groeide merkbaar. Maar de regering wist deze en andere akties alle volkomen te onderdrukken. De boeren hadden niet de kracht zich door te zetten.

In verband hiermee drukken we een gedeelte van een brief van de Spaansche correspondent der N.R.C. af (brief van 18.11.31, afgedrukt in N.R.C. 22.11.31)

Maar ik ben er weer eens een week op uit getrokken om te zien wat er op het platteland van het werk der republiek te merken is, om te zien hoe de toestand in Andalusis is.

Ondanks booze monarchistische voorspellingen tijdens de langdurige droogte, heeft de regen zich op het laatst van het jaar republikeinsch getoond, "revolutionair" zooals een oude boer mij grijnzend verzekerde. De olijven oogst is overal goed, in enkele provincies meer dan overvloedig. Tot aan den grond gebogen hangen de takken, onder den rijken last van de vruchten. De zwarte en bruine aarde diep doorweekt van vruchtbaren regen. Rivieren, beken, bronnen en aders verzadigd van water. Cordoba is overstelpend van natuurlijke weelde onder den zacht stroomenden regen. Ondanks het sociaal conflict: sabotage der bezitters, stakingen der arbeiders, zijn allen voor het instinct van den boer gezwich, en hebben aan de roepstem gevolg gegeven. De tarwelanden zijn geploegd, de braakliggende wachten slechts tot de regen ophoudt, op enkele velden ligt reeds een groen waas der ontwaakte korrels.

Malaga, dat in een half uur, en na het doortrekken der bergen, het regenlandschap omtoovert in een aardsch paradijs van blauwe hemels, milde luchten en lachende

sinaasappelvelden, boomgaarden, bananen, palmen, kleurige lappen grond met grachten, waartusschen de pijnlijk wit gehouden huisjes, is een nog scherpere tegenstelling tusschen de jubelende natuur en de ellendige werkelijkheid van de bewoners van Andaluzië.

En overal, in Granada en Jaén, langs de eindeloze afstanden hunner straatwegen, spaarzame huizen, en bijna van menschen verlaten landschap, getuigt het alles van weelde.

De aanraking met de menschen echter, in de dorpen en de steden, in de herbergen langs de wegen, is een verschrikking die het optimisme der natuurlijke omgeving vernietigt, en het in een schrijnende hoon verandert.

Op de pleinen honderden werklooze arbeiders met holle oogen, blauw-bleeke gezichten, versuft van uitputting en honger, en achter wie men een krot weet vol menschelijke wezens in de zwartste ellende.

En terzelfder tijd, tot in de dorpen, weelderige café's en taveernen, waar de gebraden vogels, de kreeften, kruidige schoteltjes op de toonbanken staan, en een leger van ongeschoeide, ongekleeide kinderen u tusschen de beenen doorkruipt, om de resten af te kluiven en de suikerklontjes op te rapen, die op den grond zijn gevallen.

Overal de Andaluzische señoritos, met hun klassieke arrogantie, brute, harde gezichten, gastvrij waar het een vreemdeling betreft; beestachtig wræd in hun behandeling der arbeiders.

Aan het señoritisme heeft de republiek geen einde kunnen maken, en dus is er in Andaluzië nog niets veranderd. Want wel zijn, tengevolge der socialisten van Madrid en hun decreten, de gemeenteraden in handen der arbeiders, en hebben zij dus voor den vorm de leiding, maar de economische macht berust, nog steeds bij de señoritos, de "casiques", en dus bij de feodale elementen. En zolang deze niet vernietigd worden, is er in Spanje niets veranderd. Madrid en alle decreten ten spijt.

De groote strijd die er nu deze dagen in Andaluzië, tijdens het groote moment van den olijvenoogst, gestreden wordt, is die tusschen stukwerk of loon. Stukwerk voor de pluk, zeggen de bezitters, die van geen wijken willen weten. Loon, van 5.50 tot 8 pesetas, zeggen de arbeiders, die zich op deze wijze, zij het ook met een laag loon, enkele maanden van arbeid verzekerd weten.

Stukwerk, zegt de eigenaar, en dreigt arbeiders van elders te laten komen. "Die het dorp niet binnenkomen" antwoorden de arbeiders, steunend op de decreten uit Madrid.

De vreemde arbeiders komen toch; de eigenaar laat ze door gewapende mannen bewaken; de inheemsche arbeiders rotten samen; er wordt een steen gegooid, dan... schiet de gendarmerie, wier verdwaalde kogels veelal een onschuldige dooden.

Dat is het dagelijksche drama in de dorpen van Andaluzië, waar de feodale potentaten niet kunnen of willen begrijpen, dat de tijden van absolute heerschappij voorbij zijn, en tot elk middel van intrigue, omkoopning, verraad en moord overgaan om hun kracht te handhaven.

Ook provocatie, veel provocatie van de zijde der bezitters, wier duistere machinaties in de dorpen aan het recht ontsnappen. Men krijgt niet den indruk, dat de gendarmerie openlijk en steeds, zooals vroeger, de zijde der bezitters kiest, en, zooals voorheen, hun werktuig is. Maar het begrip der autoriteit van dit model-corps is dermate eng, dat iedere provocatie, zoo licht te verweken, zijn bloedige interventie brengt.

De feodale macht der Andaluzische señoritos is door de republiek niet vernietigd, en dus bestaat zelfs de burgerlijke republiek nog niet. De republiek is nog niet in de dorpen doorgedrongen. Men ziet overal groepen van geboeide boeren, paarsgewijs aan een touw gebonden, die door de gendarmerie, de geweren in den eersten aanslag, op transport worden gesteld, op weg naar de gevangenis- en der provincie-hoofdsteden.

"Revolutionaire boeren", leest men in de kranten. In werkelijkheid slachtoffers van de demagogie der republiek, die de macht der señoritos onverzwakt heeft gelaten.

Communisme in de Leidsche Raad.

Bij de begrotingsdebatten in de Leidsche raad is over Rusland gesproken. In zijn repliek over dit onderwerp zei het communis-tisch raadslid Knuttel:

"Rusland is in de periode van 10 jaar geleden hier. Er is tekort en daarom gaat het goed." (Verslag Leidsch Dagblad, 12.12.31)

Nu weten we waarom het goed gaat.

Uit de "Chicagoer Arbeiter Zeitung" vertalen we onderstaand:

ONZE ARME MILLIONAIRES

Ze gaan zoo vlug en braaf failliet,
Deze allerarmsten. Ach God, die alles ziet,
Heb meelij, zoo kan ik het niet.

Amerika, het klassieke land van de millionairs, staat heden aan het graf van zijn dierbaarste en meest fiere zonen. Arme duivels haalt de kou, de honger, de toring, maar de millionairs zijn het offer van de crisis. Hun eigen crisis, god zij dank. Daarop zijn zij trotsch. De eene heeft zijn gaslang, de ander zijn couponboek. Een manier van zelfmoord, die imponeerend is.

Het op 29 November 1931 door het Statistical Office uitgegeven bericht over de inkomstenbelasting deelt mee, dat "wij" sedert 1929-23 496 millionairs verloren hebben. In 1928 telden wij er 43.184 van deze soort, die tot op 1930 verminderd zijn tot 19.698.

De "Chicago sunday tribune" van 30-11 merkt naar aanleiding daarvan op: "De radikalen, die heden met de leus "Haalt het van de rijken" de boer opgaan, verlangen niets anders, dan dat men bloed uit koolrapen persen, zal".

De statistiek deelt verder mee: Van 1929 tot 1930 bedroeg het verlies aan loonen voor arbeiders en beamten 2 biljoen dollar; het verlies aan zaken inkomsten 1 biljoen dollar; de inkomsten uit deelgenootschap zakten 800 miljoen dollars; winsten uit speculatie in grond en effecten met 1½ miljoen. Eeveneens verminderden de inkomsten van groote ondernemingen. Het verlies bedroeg in een jaar het onaanzienlijke sommetje van 4.833.994.149 dollar. 231.287 maatschappijen en boekten in het geheel geen winst.

En nu de zaken er zoo treurig voor staan eischen de werkloozen ondersteuning. Probeerden de arbeiders hun loonstandaard te handhaven. Dat is meer dan onbeschaamd. De vreugden van de prosperity, de welvaart, deelden zij, maar zij bedanken er voor de smarten de de depressie mee te doorstaan. Dat is onmenschelijk. De rijken brengen offers, zij lijden het meest, daarom is het eenvoudig onbegrijpelijk, dat de armen niet inzien, dat ook zij hun scherfje hebben bij te dragen om het kapitalistische systeem in stand te houden.

Nakenisname van de gruwelijkheden van de inkomstenbelasting-statistiek is het onbegrijpelijk hoe Mr. Curtis, de vice-president van de Vereenigde Staten, 29 November op een feestmaaltijd van de Chicago Real Estate Board kon verklaren: "De groote financiers van dit land hebben het in hun handen de depressie, tenminste in hun eigen land, op te heffen, als ze het geld, dat in hun inrichtingen vergaard ligt, laten rollen. "Het geld moet echter naar zijn meening "slechts in zulke ondernemingen belgd worden, die rendabel zijn".

Deze "radikale" Curtis, die dus verlangt, dat men "uit een koolraap" bloed persat, moest zich door middel van zijn statistisch bureau maar eens overtuigen dat er in het geheel geen rendabele ondernemingen zijn en dat de groote financiers reeds zelf de hals verrekken op uitkijk naar rendabele beleggingen & mogelijkheden. Sinds Mei 1931 bedraagt de disconto in de Wallstreet slechts 1½%.

De winstmassa van de overlevende firma's was in dit verschrikkelijke jaar grooter dan ooit; de winstgraad, voor welke alleen het loont te leven en te produceeren, in doorsnee gelijk nul. Er wordt op basis van de huidige organische samenstelling van het kapitaal, geen winstgraad meer bereikt, die een nieuwe welvaart met zich brengen kan. Uit het koolraap-kapitalisme is geen bloed meer te zuigen. Maar er moet bloed gezogen worden. Daarom moet de arbeidersklasse, de eenigste winstbron, er aan gelooven. De verrellending van het proletariaat is een levensvraag voor het kapitalisme. Als men de spaarcenten van de kleine burgers geïncasseerd heeft, de winsten van het handelskapitaal uitgeschakeld, allegers geïncasseerd heeft, de winsten van het handelskapitaal uitgeschakeld, alle onnoodige meesters verproletariseerd, het productie-apparaat meer dan gerationaliseerd, dan blijft, om aan een fatsoenlijk winstdeel te komen, niets meer over dan de absolute verrellending van de arbeidersklasse. Wilt ge niet, dat de edelsten van het volk, onze goede millionairs, waarop we zoo trotsch zijn, zelfmoord begaan, verrek dan zelf. Uw dood is het leven van de bourgeoisie. Misschien redden ons nog verschillende goed gelegen grondstof-winplassen, die onze "aah reed zoo goedkoop" producten nog goedkoop maken. Misschien.

Daarom, belangrijker dan werkloozen steun, is ons leger, onze vloot. Daarom eischt de vloot-secretaris C.F. Adams nog 140.000.000 dollars voor de uitbouw van "onze" marine.

Men heeft deze winstopmaker geen traangasbommen in het gezicht geslingerd, zooals men het de werkloozen doet, die 15 dollar in de week vragen. Hoover is deemoedig naar het kruis gekrpen, want hier sprak de "vaderlandsche geest", die er op letten moet, dat de burgers van Manchurije niet al te zeer door de Japaners worden uitgebuit. Daarvoor is er geld, want dat is een, volgens Curtis "rendabele onderneming", en geen koolraap.

Er is maar één weg om de millionairs, dit uitstervend ras, Amerika en de "cultuur" te redden; deze weg gaat over oorlog, moord, hongersnood en massa-ellende, totdat de internationale arbeidersklasse, op koeli-niveau aangeland is. Maar zelfs dan blijft ons niets anders over dan te strijden, zooals ook de Chineseesche koelies vechten om niet bij miljoenen te verrekken. Daarom liever nu dan later. De stervende millionairs moet de doodstoot gegeven worden. Zelfmoordenaars moet men behulpzaam zijn.

Eddie Cantor over de invloed van de depressie op onze millionairs.
Mallon heeft een van de treurigste voorbeelden voor de depressie bezat hij 400 miljoen dollar en nu zijn hem er nog maar 321 gebleven. Hij had een bezetting van 56 man op zijn jacht, die hij tot 49 verlagen moest. Hij had twee kasteelen en zeven huizen en nu heeft hij nog maar zeven huizen en twee kasteelen.

Bij Ford spreken de feiten nog duidelijker. Zijn persoonlijk inkomen schrompelde het laatste jaar tot 67 miljoen dollar ineen. Nadat hij zijn inkomstenbelasting van 25 miljoen dollar bepaald had, een verschrikkelijke belasting, die hem van ons zou ruineeren, bleef hem voor zijn gebruik de belachelijke som van 42 miljoen, dat is nog geen miljoen per week.
Als de welvaart terug wil keeren, dan is het rechtvaardig, dat deze lieden het eerst geholpen worden. En daarom, omdat het rechtvaardig is, zal het gebeuren (Applaus).

DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

EN DE

DUITSCHER RADENBEWEGING.

Uit ons persmateriaal van de laatste maanden hebben onze lezers kennis kunnen nemen van de debatten, die aan de gang zijn, om de belangrijkste deelen van de Rev. Bedrijfsorganisatie's in Duitschland te vereenigen. Dit materiaal heeft ons een overzicht verschaft over de problemen, waarmee de arbeidersklasse als geheel worstelt en 't veroorloofde tevens een blik te slaan in de vorderingen, die de beweging der B.O. gemaakt hebben.

Met de Kerstdagen wordt het vereenigingscongres van de AAU en de AAUE in Berlijn gehouden. En met het oog op deze belangrijke gebeurtenis is het misschien niet ondienstig, een enkele blik te slaan in het tijdperk, dat nu achter ons ligt. Voor onze G.I.C. is daar zeker alle aanleiding toe, omdat een goed deel onzer werkzaamheid alle jaren door in Duitschland gelegen heeft, al bleek daarvan dan ook niet veel naar buiten. (We bedoelen hier in Holland werd er niet veel van gemerkt.)

Zooals bekend viel de Unionsbeweging na de verloren revolutie van 1918 zoo langzamerhand in ongeveer 5 stroomingen uiteen. De heele arbeidersbeweging toonde een hopeloos beeld. De oude arbeidersbeweging was ineengestort, de nieuwe was nog niet geboren. En daarbij voltrok zich de verarming der massa's met ongekende snelheid bij een steeds strafver doorvoeren van de dictatuur der kapitalisten, sociaal-democratie en vakbeweging. Geen wonder, dat er in deze omstandigheden telkens en telkens weer aangedrongen werd, om de broedertwist in de Unionsbeweging op te geven, de beweging weer te vereenigen, om een strijdbaar front tegen het Kapitaal te kunnen vormen.

Ook onze G.I.C. werd meermalen opgevorderd, zich omtrent de vereenigingskwestie uit te spreken. We hebben dat in het openbaar echter nooit gedaan, omdat ons standpunt zoo ligt verkeerd begrepen kon worden, zoodat de schijn gewekt zou worden, alsof we de eenheidsbrevingen zouden TEGENWERKEN. We beantwoordden de verschillende organisatie's echter wel per brief. En ons standpunt kwam hierop neer, dat wij deze pogingen voor onvruchtbaar hielden, omdat de bodem voor een hereeniging nog niet rijp was. Naar onze meening was het uiteenvallen der Unionsbeweging veroorzaakt doordat er nog geen gemeenschappelijke opvatting omtrent de ontwikkeling van het kapitalisme, omtrent de vraagstukken van taktiek en omtrent het doorvoeren van het communisme aanwezig was. Wel was de oude beweging ineengestort, wel ~~XXXXXXXXXXXX~~ was de oude zionswijze omtrent doel en middelen als onjuist erkend, maar omtrent

het nieuwe, dat er voor in de plaats moest komen, was nog geen eensgezinde opvatting, En juist de rol van de Unionen in de klassenstrijd was het heftig omstreden punt.

Naar onze opvatting was de versplintering dus volstrekt geen bedenkelijk verschijnsel maar een "genezingsproces". In dit verband herinneren we aan een artikel, dat we in 1928 in de Duitse Unionspers schreven en waarin de lof gezongen werd over het groote aantal splitsingen van de Unionsbeweging. De Duitse makers zelf vonden het nogal een malle zienswijze, maar wij voor ons zagen hierin het teken, dat de vraagstukken omtrent de doeleinden en de tactiek der nieuwe arbeidersbeweging in heftige discussie waren. De nieuwe opvattingen waren in de Groote Werkplaats van het Leven.

Onze zienswijze op wat er in werkelijkheid met al deze splitsingen gebeurde, bepaalde meteen onze houding tegenover de verschillende afsplinteringen. Aangezien het nooit ons doel is geweest een organisatie groot te maken, maar omdat we alleen voor ogen hadden en hebben, onze klasse in een gemeenschappelijk strijdfrent te brengen, richtten we ons in de Duitse uitgave van ons Persmateriaal niet tot een enkele organisatie, maar werkten we voor de heele Unionsbeweging in al haar versplinteringen. We spraken nooit over de hereeniging der verschillende deelen, maar gaven eenvoudig onze opvattingen omtrent doel en tactiek der arbeidersklasse. In in het bijzonder meenden we de Unionsbeweging op een gemeenschappelijke strijdbodem te brengen, door klaarheid te brengen omtrent de communistische productie en distributie. ("Grundprinzipien kommunistischer Produktion und Verteilung"). Ons werken aan de eenheid van de Unionsbeweging ging dus uit van de opvatting, dat de vereeniging "vanzelf" komt, als een gemeenschappelijke opvatting zich in de ontwikkeling heeft gekristalliseerd. De eenheid wordt niet "gemaakt", maar ze "groeit".

Hoe zoekend en tastend de revolutionaire arbeiders van de Unionen hun weg in de chaos der maatschappelijke verschijnselen moesten zoeken, blijkt heel duidelijk aan de "tactiek" bij loonconflicten. Dit komt hier op neer, dat men ~~XXXXXX~~ de plaats van de Union in de klassenstrijd telkens anders zag. Tot 1923 zouden de Unionen zich met de economische strijd der arbeiders bezighouden, welk standpunt men in de brochures van Gorter ("De organisatie van den klassenstrijd" en "De algemeene Arbeidersbond") nog terugvindt. Het deelnemen aan loonconflicten wordt echter in 1923 taboe (verboden vrucht), wat zoo blijft tot 1927. In 1927 wordt besloten, dat de Unionen in de loonstrijd "leidend vooraan gaan" en twee jaar later, in 1929, mag er weer geen sprake van zijn. Dit standpunt geldt nu nog.

Nu zit er in deze zaak echter iets heel eigenaardigs. Het bleek n.l. achteraf, dat men jaren achtereen elkaar de hersens insloeg omtrent een vraagstuk, dat in de praktijk heelemaal geen vraagstuk was! Ze vochten om de huid van de beer, vóór ze hem

geschoten hadden. Vier jaar lang, van 1923 tot 1927 werd in de AAU een heftige strijd gevoerd, dat de Unionen de leiding van loonconflicten op zich moesten nemen. En in 1927 behaalden de ~~XXXXXX~~ ~~XXXXXX~~ voorstanders van de "bewegelijke tactiek" de overwinning tegenover de aanhangers van de "starre tactiek". Het roer zou geheel omgegooid worden, de koers ~~XXXXXX~~ werd gericht op het loonconflict. Maar het bleek al heel gauw, dat de Unionen geen kans kregen op de leiding van loonconflicten, ook niet bij wilde bewegingen. Twee jaar van heftige klassenstrijd gingen voorbij, de Unionen waren bereid tot de leiding,....maar ze kregen die niet. (Alleen bij de Noordzee-visscherij kon een staking onder leiding van de Union doorgevoerd worden). Met starre of bewegelijke tactiek was de kwestie niet op te lossen. De toestand bleef zooals die was, zoowel bij de eene tactiek als bij de andere. De eerbiedwaardige, grijze, oude heer "Geschiedenis" schudde het wijze hoofd en zei: "Neen! Jullie hebt beide ongelijk. Beide standpunten zijn fout!" Kijk naar de praktijk en dan zal je zien, dat de leiding alleen bij de massa zelf kan liggen".

De Duitse uitgave van onze Persdienst publiceerde in Febr. '29 een artikel, waarin betoogd werd, dat de discussie's op een onjuiste grondslag werden gevoerd. We toonden in ons artikel "Die Rätebewegung vor neuen Aufgaben" aan, dat de kwestie tot nu toe fout gesteld was en dat daardoor ook niet het juiste antwoord gegeven kon worden. In dat artikel schreven we:

"Het telkens opnieuw morrelen aan de tactiek, de bovengematige waarde, die er aan gehecht wordt, is nog een overblijfsel van de oude arbeidersbeweging, van het geloof aan de leiders. Juist omdat hier het volgen van de leiders een van de voornaamste voorwaarden van de "strijd" is en iedere zelfactiviteit schadelijk werkt, wordt de tactiek tot een leiderskunst. Een van de leidersstreken is dan ook, de zich hier en daar openbarende drang naar zelfhandelen door allerlei revolutionaire frases om te buigen, opdat de algemeene leiderstactiek niet doorkruist kan worden. De tactiek wordt tot een kunst, omdat ze geen wapen van de massa's, maar van de leiders is.

Uitgaande van de grondslag, dat het zelfhandelen van de massa's het zwaartepunt van de proletarische activiteit is, wordt de ~~XXXXXX~~ verhouding van de tactiek tot de massa geheel anders. De schaakbord-tactiek van heden zoo en morgen anders wordt volkomen onbruikbaar. Een geheel doorzichtige, eenvoudige, algemeen-geldende tactiek met volkomen klaar, ondubbelzinnig doel, waarin de massa's hun zelfactiviteit kunnen ontladen, wordt nu noodzakelijk. ....Het blijkt, dat het niet de ~~XXXXXX~~ van de Union is, het scheppen van een tactiek van de Union, maar het scheppen van een tactiek, die de massa's ook ZONDER DE UNION moeten doorvoeren: dat beteekent werkelijke klassepolitiek. ....Daarmee is de tactiek niet zoo zeer een wapen van de Union als wel van de proleta-

taak

rische massa's." (Afgedrukt in "Kampfruf" N° 11/12 '29)

Onze opvatting ondervond in '29 geen oppositie, maar... men begreep het niet goed. Men wist niet hoe het te hanteeren. Men zat nog te veel vast in oude traditie's omtrent de "strategie van de Unionen". Nu, nadat bijna 3 jaren verlopen zijn, slaat het pas door. Het eerste ontwerp, waarop de AAU en de AAUE zich zouden moeten vereenigen, ~~XXXXXXXXXX~~ (Juni? '31) toont nog niet de klare opvatting van de klassepolitiek, het is nog aarzelend, men vindt de juiste formuleering nog niet, het bevatte nog tegenstrijdigheden, een schommelen tusschen klassepolitiek en Unions-"strategie". Op uitnoodiging van de AAU gaven we daarom een critiek op dit eerste ontwerp, ~~XXXXXX~~ welke onze lezers ook in het PIC gelezen hebben. Het was hetzelfde als in 1929, maar in andere vorm.

't Tweede ~~XXXXXXXXXX~~ hereenigingsontwerp (ook in het PIC afgedrukt) toont een geheel heldere formuleering van de klassepolitiek als leidraad voor de Unionen. En het feit, dat men in alle tegenwoordig in de Unionspers verschijnende artikelen deze zienswijze als een vanzelfsprekendheid terugvindt, beteekent niet anders, dan dat de nieuwe opvatting van de klasstaktiek als de "natuurlijke" vrucht van een afgelopen periode is gerijpt.

Hiernede is ~~XX~~ eveneens de natuurlijke bodem tot hereeniging der Unionsbeweging gevonden. We hoeven nu geen lofzang op de splitsingen meer aan te heffen, maar kunnen met vertrouwen een nauwere aaneensluiting der Unionsbeweging in Duitschland tegemoet zien.

MEDEDEELING: "KAMPFRUF", het orgaan van de AAU, is gedurende ruim 3 maanden (tot 24 Febr. '32) VERBODEN.

.....
WIE HELPT????????????????

De Gr.v.Int.Comm. is uitgenoodigd, om deel te nemen aan het vereenigingscongres van de AAU en de AAUE in Berlijn. Wij hebben echter geen geld en de Unionen, die met een geweldige werkloosheid te kampen hebben, hebben het ook niet. Het is echter ook voor de hollandsche beweging van groot belang, dat we nauwkeurig met de gang van zaken in Duitschland op de hoogte blijven. Daarom doen we een ernstig beroep op onze lezers, ons SPOEDIG EEN BIJDRAGE VOOR DIT DOEL te zenden, zoodat we aan de beraadslagingen kunnen deelnemen. Doe het spoedig, want de Kerstdagen zijn al in het gezicht.

P. I. C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Dit persmateriaal wordt
van belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels de, massaal te nemen, om ZELF ter hand te nemen, om ZOO DE ASSOCIATIE VAN VERLE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
'DAM, GEM. GIRO C 2885

De groepen van Internationale Communisten zien den wettelijke vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbeheer van der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

**ALLE-MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!**

Vierde Jaargang, No 19.
December, no 1.

DE TEXTIELSTAKING IN TWENTE.

(Onderstaand manifest werd door het **VERBOND VAN WERKENDEN EN WERKLOOZEN** (com.v.actie, Pieter-Aertzstr. - Amsterdam) in Enschede onder de stakers verspreid.)

Kameraden,

Er is een lichtende plek aan den oostelijken horizon. Spontaan hebben in Twente de wevers de getouwen in vele fabrieken in den stak gelaten. Bij de firma JANNINK staken een paar honderd man voor loonsverhoging. Bij de andere fabrieken had men met behulp der vakbonden een loonsverhoging van 5% reeds aanvaard. Thans echter worden de fabrikanten een nieuwe loonsverhoging van 5% aan en hebben de arbeiders NU het advies van hun besturen NIET afgewacht. Zij treden hier dus als eenheid op, niet verdeeld door de vakbonden van allerlei richting. De Zondagochtendbladen noemen het een verrassing. Zeker, het is een verrassing, voor allen. Voor de fabriekanten, omdat ze niet gedacht hadden, dat het initiatief tot de staking van de arbeiders zelf uit zou gaan en ook wel begrepen, DAT DE VAKBONDEN GEEN UITBREIDING VAN HET CONFLICT KUNNEN WILLEN. "ASSAL E STAKINGEN EN BRENGEN DE KASSSEN EN DIEN TENGEGEVOLGEDE BEANTJES DER HEEREN IN GEVAAR, de heer v.d.Meys, voorzitter van St. Lambertus, noemde de loonsverhoging tijdens de staking "immoreel". Als het nu nog een uitsluiting was", zij deze bestuurder. Doohk deze taktiek werd door de fabrikanten wel doorzien. Mr. v. Eck, sekretaris van de fabriekanten vereeniging, verklaarde: "DE ORGANISATIES WILLEN VOOR ALLES EEN GROOTE STAKING VERMIJEN. UIT VREES. DAT DIT TE GROOTE OFFERS VAN DE WERSTANDESKASSEN ZOU MEEBRENGEN. Liever hebben ze een uitaluiting, waardoor zij hun arbeiders om steun naar de gemeente kunnen sturen, zoodat hun strijd (zegt u wel HUN strijd, de strijd der leiders!) met het geld der fabrikanten en middenstanders gevoerd kan worden".

En de fabrikanten zien het juist, DUS SLUITEN ZIJ NIET UIT.